

Mùa Thu và Lễ Tạ Ơn

Ngọc Hạnh

Mùa lễ Tạ Ơn nằm trong Thu là mùa đáng yêu trong năm sau mùa Xuân. Khí hậu mát mẻ, không nóng nực như mùa hè, không lạnh lẽo như mùa Đông. Rừng cây thay lá đổi màu từ xanh thành vàng, cam, đỏ...cảnh thiên nhiên quá đẹp và không nghệ sĩ tài hoa nào có thể tô điểm trang trí cho bằng. Mùa Thu

cũng là đề tài, nguồn cảm hứng vô tận cho văn nhân, thi sĩ từ xưa đến nay.

Cụ Nguyễn Khuyến thì:

*Ao Thu lạnh lẽo nước trong veo
Một chiếc thuyền câu bé tẻo teo*

Và thi sĩ Lưu Trọng Lư trong bài "Tiếng Thu" có những câu thơ 5 chữ được nhiều người nhắc nhở:

*Em không nghe rừng Thu
Lá Thu kêu xào xạc,
Con nai vàng ngơ ngác,
Đạp lên lá vàng khô...*

Tôi rất yêu mùa Thu Hoa Kỳ và đã cùng bè bạn đi xem họ bày bán trái bĩ đỏ, nhiều lắm, xem hoa cúc, lá đổi màu khi mùa Thu đến. Các nơi bán cây cảnh bày biện vô số hoa cúc nhiều màu sắc và hoa penseses, loại hoa mong manh nhưng chịu được lạnh lẽo, mưa tuyết mùa Đông. Ngoài ra xứ Cờ Hoa vào mùa Thu có lễ Tạ Ơn truyền thống, gia đình con cháu xa gần, bà con thân hữu sum họp vui vẻ...

Mọi năm tôi háo hức mong ngày lễ Tạ Ơn vì là ngày con cháu ở xa, bà con gia đình sum họp nhưng năm nay khác. Tôi gửi điện thư và gọi điện thoại cho con cháu ở xa đừng về thăm nhà vì dịch cúm Covid đang hoành hành khắp nơi. Đi phi cơ hay xe lửa chưa chắc đã an toàn dù hành khách ai cũng mang khẩu trang. Thật xót thương cho các nạn nhân chết thảm vì Covid nhất là những người trẻ tuổi tương lai nhiều hứa hẹn. Khó khăn lắm mới đến xứ Cờ Hoa vẫn minh, nếu chết vì Covid thật đau lòng, khó nhắm mắt.

Lệnh cấm đông người còn hiệu lực

Phòng bệnh khẩu trang vẫn phải mang

Tôi nhớ cách đây hơn 40 năm đồng bào Việt Nam già, trẻ gần cả triệu người vượt biển, vượt rừng đi tìm tự do. Một số đến nơi, một số vùi thây nơi biển cả hay bỏ xác trong rừng sâu. Phải rời bỏ quê hương, nhà cửa, họ hàng thân quyến, trốn chui trốn nhủi, kề cận cái chết và sự rủi ro, tìm nơi khác nghiệp lập nghiệp là điều khổ tâm, không ai muốn. Ai được bình an, định cư xứ tự do kể như ... có phước lớn. Quốc gia khác tôi không biết nhưng Hoa kỳ đã cứu mang hàng trăm ngàn gia đình Việt Nam, cho trẻ em đến trường học, tìm việc làm cho người lớn. Cấp nhà cho người già có lợi tức thấp, trợ cấp cho những người Mẹ đơn thân. Sau chục mấy chục năm đời sống người Việt Nam vượt rừng, vượt biển ngày xưa phần lớn đã ổn định. Một số đã thành công nơi quê hương thứ hai như khoa học gia Dương Nguyệt Ánh, Phó Đề Đốc Hải Quân Nguyễn Tử Huân, tướng Lương xuân Việt... Tôi cũng chia buồn với những gia đình có con em chết mất xác trên đường tìm tự do, cầu nguyện cho linh hồn người quá cố được an nhàn trong cõi vĩnh hằng.

Theo tôi năm nay thời tiết vùng Hoa Thịnh Đốn không giống như mọi năm, giữa tháng 11 lá vàng còn trên cành chưa rụng hết. Có cây lá vẫn còn xanh. Thường các năm khác vào cuối tháng 10 cây đã trơ cành trụi lá. Ngoài ra ra về đêm trời lạnh như mùa Đông. Ngày còn được 47-50 độ F nhưng giữa đêm có khi còn 30 độ F tức 0 độ C. Trời đã lạnh thực sự chứ không se lạnh như mùa Thu năm khác. Ngồi trong nhà có lò sưởi ấm áp tôi liên tưởng đến những kẻ không nhà ở Hoa kỳ, những người nghèo cao nguyên Việt Nam và tôi nhớ các thành viên thân mến trong Nhà Việt Nam. Vùng Hoa thịnh Đốn, Virginia có Nhà Việt Nam đã nấu cơm cho những người vô gia cư mỗi tháng 1 hay 2 lần, do các thành viên trẻ, các thân hữu tham dự, nấu thực ăn, phát cơm cho người nghèo, vô gia cư. Cô Thu Thủy, thư ký Nhà Việt Nam và chị chủ nhiệm Nguyệt San Kỳ Nguyên Mới Lê thị Nhị phụ trách công việc tốt đẹp này gần 10 năm nay. Vào mùa lễ Tạ Ơn, lễ Giáng Sinh, Nhà Việt Nam cùng tổ chức trẻ **KẾT ĐOÀN** bận rộn hơn vì ngoài việc phát thức ăn, các vị vô gia cư còn được phát thêm bao tay, vớ, có khi được phát chăn, mền. Chi Nhị có rủ tôi đi xem ngày phát thức ăn nhưng tôi chưa dự lần nào nhưng có được xem hình ảnh. Xin hoan nghinh Nhà Việt Nam và các thiện nguyện viên. Đó là việc các năm trước, năm nay có dịch cúm Covid tránh tụ họp đông người, tôi không biết nhà Việt Nam còn phát cơm cho người vô gia cư hay không.

Cây có cội, nước có nguồn. Nói đến Tạ Ôn thì tôi phải Tạ ơn rất nhiều người. Dĩ nhiên trước hết là cha mẹ, ng bà, thân bằng quyến thuộc. Trong hiện tại xin cảm ơn các bác sĩ, Y tá, nhân viên trong bệnh viện đã không ngại lây nhiễm, gần gũi các bệnh nhân Covid ngày đêm, mong đem lại sức khỏe và bình an cho bệnh nhân. Kế đến xin cảm ơn dân chúng và nhà nước Hoa Kỳ đã có lòng nhân hậu cứu mang đồng bào và gia đình tôi bao nhiêu năm qua, cho đến trường học chữ, học nghề, tạo công ăn việc làm để mọi người được ấm no, hạnh phúc.

Ngoài ra tôi cảm ơn Má tôi nhiều nhất, người phụ nữ góa bụa từ tuổi 25, từ chối bước thêm bước nữa, hy sinh tuổi thanh xuân, sống đơn độc không bờ vai nương tựa, không bạn đời để chia sẻ tâm tình, ở vậy nuôi 3 con thơ. Dĩ nhiên Má tôi được Cha, Mẹ thương yêu nhưng làm sao bằng được có người tri âm tri kỷ. Tôi cũng vô cùng tri ơn ông nội, ông bà Ngoại đã cưng chiều các cháu mồ côi, giúp cháu quên đi nỗi buồn mất cha. Thương biết bao khi nhớ lúc ông bà chờ đón cháu tận ngoài cổng khi các cháu còn Tiểu học và mong chờ ngày lễ để các cháu trở về nhà sum họp với ông bà khi các cháu học trường xa. Cảm ơn các chú bác, cô dì, cậu mợ, thân hữu đã cứu mang giúp đỡ gia đình chúng tôi khi loạn lạc tản cư và lúc hồi cư trở về quê cũ nhà đã tan hoang hư hỏng vì khói lửa.

Tôi cũng xin tri ơn các thầy cô giáo dạy tôi từ lúc vỡ lòng, chữ viết lem nhem, đọc chưa thạo dù ngày nay thầy cô không còn trên thế gian nhiều cảm ơn này nữa. Cảm ơn các giáo sư đã kiên nhẫn dìu dắt cô học trò “châm tiêu” khi lên Trung và Đại học. Cảm ơn các đồng môn, đồng nghiệp đã có lòng ưu ái, không quan tâm phiên trách các lỗi lầm, còn vui lòng chỉ bảo khi cần thiết...

Đến đây xin phép quý độc giả tôi được ca ngợi, cảm ơn tình bằng hữu chị Bích Hà, giáo sư Pháp văn trường Trung học Nguyễn Trãi Saigon đã đưa đón tôi cả năm từ nhà đến trường và ngược lại vì lúc đó nhà tôi bị đi tù cải tạo. Hôm nào trường có họp tổ mỗi người mỗi ý đến khi thống nhất ý kiến, trời tối mịt chúng tôi mới về đến nhà. Bạn tôi người xứ Thần kinh, tôi người miền Nam chẳng liên hệ họ hàng chi cả nhưng vì thương bạn, chị Bích Hà nhọc nhằn đưa đón ngày này sang ngày khác. Bạn còn mẹ già con dại chờ ở nhà, cả hai đều sốt ruột nhưng nếu bạn không đèo tôi về thì không biết bao giờ tôi mới về đến nhà vì phương tiện di chuyển lúc ấy rất hiếm.

Nhân mùa Tạ Ôn tôi cảm ơn người bạn đời đã cư xử với tôi như người anh, người bạn, người yêu dù anh đã rời xa gia đình vĩnh viễn mấy chục năm qua. Tôi cũng xin cảm ơn Bà nội các cháu là người mẹ chồng đáng kính, đáng yêu. Từ lúc về nhà chồng tôi thấy Cụ khác với các bà mẹ chồng người Bắc ngày xưa trong tiểu thuyết Tự Lực Văn Đoàn hay rắc rối với con dâu. Bà nội các cháu có lòng thương yêu con cháu, họ hàng, khoan dung nhân hậu, hay giúp người gặp khó khăn. Các con phàn nàn thì Cụ bảo “khó giúp nhau mới thảo, giàu tương trợ ai mang”. Cụ thương con dâu hơn con gái vì theo Cụ “con gái là con người ta, con dâu mới thật là con nhà mình”. Cụ còn nhẹ nhàng dạy tôi cách xưng hô, cư xử với người Bắc. Ngày Tết các con dâu đều được cụ lì xì lấy hên. Trong lòng tôi yêu mến và cảm ơn cụ quá chừng nhưng tôi chưa bao giờ nói điều ấy với cụ. Tôi xin cảm ơn người chị dâu, chị và em ruột chồng tôi đã đối xử với tôi tốt đẹp trong tình chị em khi ở quê nhà, đã chăm sóc Cụ tôi lúc tuổi già khi chúng tôi chân ướt chân ráo ở hải ngoại, bận bịu mưu sinh.

Qua xứ người khi các cháu lên Đại học tôi có nhiều thì giờ rảnh rỗi nên viết loanh quanh cho vui. Lúc ấy tôi chưa có tự điển tiếng Việt nên dấu hỏi ngã sai be bét, đánh máy khoảng cách(space) không đều nhau. Ngày xưa miền Nam không cho dấu hỏi, ngã là quan trọng dù thực tế sai dấu là sai nghĩa của từ, nên người miền Nam thường bỏ dấu sai. Máy ông bà editor các báo chắc “phiên lòng” nhưng chẳng phàn nàn. Xin cảm ơn các chủ bút, nhà báo, các editor diễn đàn rất nhiều ...

Xin cảm ơn quý anh chị em ảo và thật gần xa. Tôi tham gia vài diễn đàn, trao đổi văn thơ tin tức với các văn thi hữu. Người mới quen, người quen đã lâu. Quý vị thật dễ thương, dễ mến, nhanh nhẹn thông minh, đầu óc sáng trưng, đối đáp xướng họa rất nhanh. Các diễn đàn thì trình bày xinh đẹp. Có người tôi biết mặt, có người tôi chỉ biết tiếng mà thôi như những anh chị em cư ngụ ở các tiểu bang hay quốc gia khác. Cảm ơn Chủ Tịch Văn Bút Miền Đông Hoa Kỳ khéo ngoại giao Hồng Thủy, Phó Chủ Tịch Cung Lan, các cô chủ diễn đàn dễ thương Phương Thủy, Ngọc Hà, Kim Oanh, ông Hương Dương đã đăng bài tôi lên diễn đàn, cảm ơn nhà thơ lão thành Lão Mã Sơn, tuy tuổi cao (97 tuổi) nhưng vẫn sáng tác, khuyến khích tôi tiếp tục cầm bút, cảm ơn các anh chị em, quý độc giả gần xa đã xem và rộng lượng cho lời khích lệ.

Sau cùng cảm ơn con gái yêu thương đã tạo điều kiện thuận lợi cho tôi gõ gõ trên com piu tơ khi có đề tài: điều chỉnh ánh sáng hợp lý, mua desktop mới và nhất là chịu khó tìm lại nhưng đoạn văn đã mất. Tôi đã "save" tử tế trước khi rời bàn viết vậy mà có khi mở lại mất nguyên một đoạn văn...

Nhân ngày lễ và Năm Mới sắp đến tôi trân trọng mời cô VY về chốn thiên thu, biển mát trên cõi đời để thiên hạ an lòng làm ăn, kinh tế phục hồi, trường học, tiệm buôn... mở cửa. Ngoài sân cỏ vẫn xanh, nắng vàng tươi đẹp, tôi xin chúc quý anh chị em, quý độc giả, quý đồng hương trong và ngoài nước được bình an, vui khỏe trong mùa lễ và mãi mãi.

Ngọc Hạnh